

Diplomová práce se zabývá zkoumáním různých podob vztahu mezi fenomény chůze a filmu na úrovni média. Snaží se tak o doplnění stávajícího bádání na pomezí filmové vědy a interdisciplinárních studií chůze, které se dosud soustředilo především na zkoumání filmových obrazů chůze. Práce odpovídá na otázku, kdo nebo co chodí, řekneme-li, že chodí film, co nám uvažování o filmové chůzi odhaluje o jeho materiální i mediální povaze, a jak k nám film chůzí „promlouvá“.

Text se dělí na čtyři kapitoly, jež následují trajektorii od výchozího bodu lidského těla, které v sobě nese prvky mediality, směrem k hypotéze o tělesnosti filmového média. Nejdříve naznačuje genealogii propojení filmového média s chůzí a definuje mediální povahu chůze jako (proto)kinematografickou. Poté se přesouvá k ověřování tří úrovní tvrzení, že film chodí: chůzi kamery a jejího operátora, chůzi z hlediska subjektů vyprávění, a nakonec chůzi samotného filmového média.

Východisko tvoří fenomenologické myšlení o chůzi jako základní činnosti konstituující vnímání lidské existence a vztahu k okolnímu světu. Práce tak do centra pozornosti navrácí tělo a samotný film definuje jako procesuální mediální fenomén, který se uskutečňuje na pomezí interkorporeálních relací. Chůzi nakonec postuluje jako strategii čtení filmové zkušenosti, jež nabízí alternativu k zavedeným okulocentrickým modelům filmové recepce.